

Kristoforo užkulisiai

2016–2017 m. m.

Nr. 2

REDAKCIJA

Kamilė Navikaitė, 8c
Urtė Ivaškevičiūtė, 5f
Agna Petkevičiūtė, 7a
Lėja Povilaitytė, 7b
Silvija Šilobritaitė, 7b
Austėja Bačiulytė, 7b
Agnė Černiauskaitė, 7c
Emilija Petkevičiūtė, 7c
Kotryna Neverovičiūtė, 7d
Julius Amolevičius, 7e
Kotryna Burkovskytė, 8a
Paulina Makelytė, 8a
Deimantė Grincevičiūtė, 8b
Ugnė Šilinskaitė, 8c
Simona Rudžionienė
Asta Lapėnienė

Redaktorės žodis

Labas! Dabar savo rankose tu laikai antrąjį mokyklos laikraščio numerį. Šiandien „Kristoforo užkulisiai“ nori tave nukelti į paslaptingos šventės – Helovino – laikotarpį. Sužinok šios šventės istoriją, burtų paslaptis, nepamiršk pasidaryti skanaus užkandžio šiurpiam vakarui. Pamąstyk, kaip Heloviną švenčia kitos pasaulio šalys. Keliaudamas puslapiais nepamiršk žvilgtelėti į sporto skyrelį, kuriame knibžda istorijos iš sporto pasaulio. Ar buvai Helovino diskotekos? Paskaityk, kokios yra tavo draugų nuomonės ir mintys apie šias linksmybes. Na, tikriausiai norisi prisėsti, tai prisėsk ir paskaityk siaubo istoriją, kuri neleis tau miegoti visą naktį... Linkiu gerų įspūdžių!

Kamilė Navikaitė, 8c

Helovinas. Seniai, seniai...

Tradicija trunka jau apie 2000 m. Helovinas – sutrumpinimas iš „All Hallows Eve“ – Visų Šventųjų dienos vakaras. Šventė atsirado šiaurės Europoje, ypač ją švenčia Anglijoje, keltai Prancūzijos šiaurėje ir galai Škotijoje. Baigę rudens darbus spalio 31 d. jie apsirengdavo žvėrių kailiais ir švęsavo „Samhain“ (reiškiančią mėnesio pabaigą ir naujų metų pradžią). Apeigoms vadovavo keltų žyniai (druidai). Apeigų metu buvo aukojami gyvuliai ir rengiamos atsargos atšiauriems žiemos mėnesiams. Druidai tikėjo, kad šiuo metų laiku gyvieji ir mirusieji yra arčiau sia vieni kitų.

Saulei besileidžiant žmonės manė, kad netrukus pasirodys mirtis ir ligos. Buvo užkuriami laužai, turėję nuvyti blogas dvasias. Vėliau šią tradiciją iš keltų perėmė krikščionys – popiežiai Grigalius III ir Grigalius IV nusprendė Visų Šventųjų dieną iš gegužės 31 d. perkelti į lapkričio 1 d. Tačiau šventė imta švęsti naudojant florentietišką kalendorių (jame nauja die-

na prasidėdavo saulei nusileidus), t. y. prieš tai buvusios dienos vakare.

Airiai šią tradiciją atnešė į Šiaurės Ameriką „Didžiojo badmečio“ 1846-aisiais metu. Laikoma, kad iš šios tradicijos paimtas ir „Džeko žibintas“ (dabar Jack O'Lantern) – imituojant galvą išpjautytas moliūgas, kurio viduje uždegama žvakė. Tačiau ji gali būti kilusi Amerikoje ilgokai iki airių pasirodymo. Airių folklore pasakojama kitokia „Džeko žibinto“ kilmės istorija:

Džeką persekiojo kaimietis, kurį tasai apvogė dieną. Džekas bėgo per mišką ir sutiko patį velnią, kuris pasakė, kad šiam „dar ne laikas mirti“. Džekas įkalbėjo velnią pasiversti sidabrine moneta, kuria jis galėtų sumokėti skolą. Velnias pasivertė, Džekas įsidėjo monetą į piniginę ir ją užrišo. Velnias nežinojo, kad piniginėje yra iš kaimiečių pavogtas kryželis. Tasai iš velnio iškart atėmė visas galias – ir Džekas sutiko išleisti velnią tik šiam pažadėjus palikto jo sielą laisvą.

Džekui mirus jo sielą laikė esant pernelyg nuodėminga, kad įleistų į dangų, tad jai tebuvo vienas kelias – į pragarą. Tačiau velnias buvo pažadėjęs neimti jo sielos, todėl Džeko į pragarą neįsileido. Džekas paklausė velnio, kaip jam rasti kelią ir kuo pasišviesti. Velnias nusijuokė ir numetė Džekui amžinai žėruojančią žariją. Džekas susirado ropę, išgremžė minkštimą ir išdūrė skylės jos šonuose. Į vidų įdėjo žariją ir pradėjo klajoti ieškodamas poilsio vietos, tačiau niekur jos negali rasti ir yra priverstas klajoti amžinai.

Austėja Bačiulytė (7b)

Lėja Povilaitytė (7b) ir

Kotryna Neverovičiūtė (7d)

Šventė, kai eidamas gatve neatpažįsti žmonių, pasislėpusių po pačiais neįprasčiausiais kostiumais, – tai Helovinas. Sakoma, kad kostiumai atskleidžia tikrąją mūsų asmenybę, nes be jokios baimės ar dvejonės mes velkamės tai, ką norime, ir visą tą nuostabią dieną ir naktį įkūnijame kitą žmogų – tik jam būdingą charakterį ir manieras. Lietuvoje ši šventė nėra ypač populiari, tačiau kiekvienais metais jai skiriama vis daugiau dėmesio...

Mūsų mokyklos mokiniai pasvarstė, jog būtų puiku, kad Helovinas taptų ir Lietuvos švente. Jau įstikiname, kad mūsų mokiniai švenčia šią šventę ir ne bet kaip, o daugiausia su draugais, rengia vakarėlius, važiuoja į išvykas, įsikūnija į įvairius personažus. O kokie gi tie personažai būna? Vakarė (7d) mąsto: „Na, galima persirengti avataru, tačiau populiariausi personažai yra iš siaubo filmų.“ Vyginta (8d) tvirtai pareiškia, jog personažai kasmet būna skirtingi, todėl tiksliai jų nenurodo.

Visi – maži ir dideli – dalyvavo pirmoje šiais metais rengiamoje Helovino diskotekoje, kurią organizavo 8d klasė. Mums buvo labai smalsu sužinoti, kokie dalyvių įspūdžiai? Morta (8a) su šypsena sako: „Tūsas buvo geras, man patiko!“, o Kornelija (6c) išskiria pačią geriausią diskotekos dalį, kai buvo daug daug šviesų, kurios mirgėjo ir maišėsi vienos su kitomis.

Norėjome sužinoti, kokių minusų dalyviai įžvelgė diskotekoje, tačiau Rėjus (5d) drąsiai mums atsakė: „Man tai buvo pirmą diskoteką ir viskas buvo šaunu, nieko nenorėčiau keisti.“

O jūs ar pajautėte šios paslaptingos šventės dvasią?

Kamilė Navikaitė (8c) ir Ugnė Šilinskaitė (8c)

Helovino šventimo tradicijos pasaulyje

Helovinas kasmet vis labiau populiarėja tarp Lietuvos jaunimo. Beveik visame pasaulyje ši šventė siejama su mirusiais, todėl laikomasi įvairių tradicijų, skatinama pagarba jiems. Šventė visuomet apgaubta mistikos, tikėjimo, kad egzistuoja dvasios, o pasaulyje išlikusios senosios tradicijos stebina ir kartais net šiek tiek šiuurpina.

Japonija

Japonijoje Helovinas švenčiamas ne spalio pabaigoje, kaip daugelyje pasaulio šalių, o balandį. Pati pagrindinė šios šventės tradicija – vandens žibintų plukdymas. Kiekvienas žmogus uždega žvakutę ant popierinio pagrindo arba specialaus plūduriuojančio žibinto, sukalba maldą ir paleidžia į upę, prisimindamas visas išėjusias dvasias. Taip pat vyksta Korėjoje, tačiau čia dar pridedama vaisių ir ryžių, taip padėkojant išėjusiems artimiesiems už jų sunkų darbą, kol dar buvo gyvi.

Airija ir Vokietija

Pati Helovino šventė gimė būtent Airijoje. Tačiau nei Airijoje, nei Vokietijoje žmonės nesibeldžia į kaimynų duris prašydami saldumynų. Airijoje per Heloviną tradiciškai kepamas vaisių pyragas, į kurį įmaišoma įvairių priedų. Visiškai priešingai negu Airijoje, Frankenšteino pilyje, šią šventę mini Vokietija. Pilyje linksmybės tęsiasi savaitę prieš spalio 31-ąją ir savaitę po jos. Populiariausia pramoga pilyje – vaiktis pilies savininką Conrado Dipplya vaiduoklį. Taip pat yra ir daug kitokių pramogų, kad žmonėms būtų baisiai linksma.

Emilija Petkevičiūtė (7c)

Raganų piršteliai

Reikės:

- 250 g sviesto;
- 1 kiaušinio;
- 1 arbat. š. vanilinio cukraus;
- 240 g (arba 2,5 stiklinės) miltų;
- 1 arbat. š. druskos;
- 50 g (arba 0,5 stiklinės) migdolų be odelių;
- 50 g (arba 0,5 plytelės) šokolado;
- papuošimui 50 ml uogienės;
- 4 valg. š. cukraus.

Gaminimas:

1. Sumaišykite cukrų, sviestą, kiaušinį ir vanilinį cukrų. Įberkite miltų, druskos

ir minkykite tešlą. Išminkę ją, 30 min. palaikykite šaldytuve.

2. Padalykite tešlą į lygias dalis ir kiekvienai suteikite piršto formą. Peiliu padarykite nedidelius įpjovimus, imituojančius rankų pirštų raukšleles.

3. Suformuotų „pirštų“ gale įspauskite migdolos ir apie 20 min. kepkite 180 °C orkaitėje.

4. Ištirpinkite šokoladą ir aplink migdolinius „nagus“ padarykite šokoladinį apvadą. Kad „raganos piršteliai“ dar šilčiau atrodytų, raudonoje uogienėje pamirkykite kitą sausainio galą.

Agnė Černiauskaitė, 7c

Siaubo istorija

Kartą viena mergina per Heloviną bibliotekinkei padėjo tvarkyti biblioteką. Ji dirbo iki vidurnakčio. Mergina jau galvojo, kad namo jai teks grįžti pėsčiai, tačiau prie jos privažiavo 18-tas autobusas. Mergina pastebėjo, kad vairuotojas dėvi keistą senovinę uniformą, o keleiviai atrodė keistokai. Tačiau juk Helovinas, tad mergina drąsiai įlipo autobusan. Sėdėdama prie lango ji snūduriavo, kai staiga išgirdo kažkokios mergaitės balsą. Ta mergaitė kvietė šunelį. Mergina paprašė vairuotojo sustoti. Išlipusi iš autobuso mergina ėjo tos mažos mergaitės balso link. Už kelių žingsnių ji pamatė mažą mergaitę. Ji vilkėjo baltą suknelę, o rankose laikė baltą šune-

lį. Mergaitė pasakė, kad šuo labai nepaklusnus ir kad nuolat kur nors išbėga. Maža mergaitė pasikvietė merginą prie savo didžiulių namų, paprašiusi, kad mergina liktų prieangyje, o pati nubėgo vidun. Mergina dar ilgai laukė mergaitės, tačiau ši nepasirodė. Autobusas jau buvo nuvažiavęs, todėl jai namo teko grįžti pėsčiai.

Kitą dieną mergina paklausė savo mamos, nuo kada važinėja 18 numeriu pažymėtas autobusus. Mama nustebusi atsakė, kad jis nėra išriedėjęs į gatvę nuo 1986 metų, kai spalio 31 dieną partrenkė mažą mergaitę, kuri ieškojo savo šuniuko...

Silvija Šilobraitė (7b)